

А когато вкжши при жена си стигна, тя като го срещна малко врѣва вдигна, но когато разбра, че далъ го е търговски, мигомъ ограда го съ по-добри обноси.

А другарътъ неговъ, другаръ отъ войната, пийналъ, го жена му срѣща на вратата и като научи шу-

рата измама, пипна отъ дръвника сопа по-голѣма, па като започна — брей, че жена смѣла! — „Нà ти, нà, да видишъ по-добре пѣтела!“

А той, сиромашътъ, дърпа се и пѣшка :

— Где е сега, леле, мойта сила мжжка?!

Йорданъ Русковъ

ЗИМЕ ВЪ КОШАРАТА

Балканътъ е като сиракъ без-доменъ : ни птичка пѣй, ни ручей ромоли; и отъ небето — кладенецъ огроменъ — извира снѣгъ, приижда и шуми.

Понѣкога отъ дивитѣ чукари излиза лютъ, покритъ съсъ броня змей : — то вѣтърътъ лети и носи бури и въ едра дланъ балканитѣ люлѣй.

Не виждатъ се ни храсти, ни пжтеки; въ кошарата сме съ дѣдо самъ-сами, и сякашъ сме затрупани навѣки подъ прѣспитѣ на снѣговетѣ зли.

Едничъкъ само радва ни щурецътъ; въ колибата край огъня живѣй. Вънъ хукнатъ ли на бурята конетѣ, по-весело и бодро ще запѣй.

Разказва ни, че нѣкжде дъл-

боко, въ подземия съ гранитени стени, пленено е момиче синее око отъ зимата и страшнитѣ мъгли.

— Ще дойде день, когато надъ Балкана ще долети Презморецътъ — южнякъ. — Е-хей, тогава, Зимо зла и стара, мисли му ти : — юнакъ е той, юнакъ!

Съ единъ юмрукъ ще строши ледоветѣ и съ юженъ дѣхъ студа ще разломи и, Зимо, тебъ ще хване за ушитѣ и съ бой ще те пропжди въ дѣнъ-земи.

Разказва ни щурецътъ. Дѣдо дрѣме и весело усмихва се на сънъ. Дали не вижда хубавото време, когато пролѣтъ ще зашета вънъ?

Край насъ щурецътъ пѣе, пѣе, пѣе.

Богданъ Овесянинъ